

SVØMMER MED HUNDE

Newfoundlænderen er en ægte vandhund og en gang om ugen tumler hundene sig med deres mennesker i en grusgravsø ved Esbjerg. Vi var med en fredag aften i september.

Af Kaare Johansen/ Foto: Brian Karmark

Jeg svømmer lige en tur med hunden.

Ikke just standardbemærkningen, når en hundeejer begiver sig uden for matriklen for at motionere kæledyret.

Men svømme med hunde er præcis, hvad to ægtepar fra Vejle gør en gang om ugen sammen med andre hundeejere fra Esbjerg og Fredericia. Udover glæden ved hunde har de det til fælles, at de er ejere af newfoundlændere. Og den nordamerikanske hunderace er en ægte vandhund med svømmehud mellem tærne. Perfekt til det, den oprindeligt er avlet til - nemlig en barsk tilværelse som vandhund, der hjalp fiskerne på New Foundland med at slæbe fiskekasser i land. Samtidigt var den også livredder, så den store sorte godmodige hund har et århundrede langt forhold til det våde element.

Glædespiv

At newfoundlænderen elsker vand, er man heller ikke i tvivl om denne sen-september fredag, hvor Svea sidder og småpiver bag i familien Døssings

Hund og herre boltrer sig i søens vand.

store røde Peugeot-stationcar. Vi er ikke nået til Højen, før de små glædespiv starter, og undervejs på den timelange køretur mod grusgraven ved Tjæreborg stiger koncerten til et hvinende crescendo.

- Hun kan mærke, at vi nærmer os. Bare vent til vi rammer grusvejen, lyder det erfarent fra Sveas herre, Ole Døssing.

Han har ret. Da gruset begynder at knase under dækkene på turens sidste 100 meter, er larmen øresønderrivende. Svea kan ikke vente længere. Det er langt fra første gang, at den 3-årige hunhund er med Ole og Lis Døssing på tur til grusgraven. Kalenderen stod på 1999, da den fem måneder gamle hvalp tog sin første svømmetur i den klare sø. Dengang skulle Svea lokkes. I dag er den næsten ikke til at holde tilbage. Svea hiver voldsomt i sin snor, da hun endelig bliver sluppet ud af bilen.

Her adskiller hun sig ikke fra sine firbenede kammerater. Armene på ejerne bliver trukket meget lange, mens vi venter på de sidste deltagere.

Flere har tøjret hundene til anhængertrækket på bilerne. Det sparer lidt på kræfterne. Men historien fortæller, at det nær var gået galt en gang. En af deltagerne havde glemt at trække håndbremsen, og pludselig var hund og bil godt på vej mod søen.

De sorte bamseagtige hunde er nemlig bjørnestærke - både på land

Svea henter instruktøren Poul Erik Rise i land.

og i vand. Det viser sig kort efter, da aftenens vandtur går i gang.

Tør-træning

Inden skal hundene dog lige tørtrænes lidt. Som instruktør Poul Erik Rise forklarer:

- Hvis vi tog dem direkte ud i vandet, ville det hele gå op i pjat.

Derfor kommanderer han lidt rundt med de seks hunde og deres ejere på en lille plads tæt ved søen. Akkurat som ved almindelig hundetræning skal de firbenede lære at blive siddende, når deres herre går fra dem. De skal gå pænt og alle de andre ting, man kan forvente af en velopdragen hund.

Men at det ikke er helt almindelig hundetræning fremgår klart under denne del af seancen. Det er sjældent at se hundeejerne iført våddragter eller overlevelsestøj, der er en nordsøfisker værdigt. Specialudstyret viser hurtigt sin berettigelse. Selvom sommeren stadig har ganske godt fat her i det tidlige efterår, er der langt fra varmt ved søbredden. Og i modsætning til den almindelige legen-pind en sommerdag ved stranden, er det ikke kun hunden, der skal i vandet. Ejeren skal med.

Trukket i land

Det er nemlig ikke Store Badedag her ved Tjæreborg. Hundene skal trænes. Og det kræver aktiv indsats fra ejerne - også ude i vandet. Ole Døssing er en af de første, der kaster sig i bølgerne. Som mangeårigt medlem af svømmeklubben Triton i Vejle, har han ingen problemer med det våde element. Men alligevel ligger han kort efter med næsen i vejret og ligner en mand i alvorlig sønød.

Inden turen går i vandet skal der lige tørtrænes lidt. Her går Ole Døssing med Svea, der næsten ikke kan vente på at komme i vandet. Bagved ses Gert Møller med Emma og Lone Rise med Gaudy.

Faktabox:

HUNDESVÆRT

Hundene træner til en såkaldt SoR-prøve, som er hentet i Sverige. Kravene er:

Svømme 50 m: hunden skal med eller uden fører svømme 50 meter i et stræk – eventuelt med hjælp fra sin fører.

Apportering: Føreren kaster et valgfrit emne 10 meter ud i vandet. Hunden skal hente emnet og bringe det helt op på land.

Hentning af fører: Føreren svømmer cirka 15 meter ud. En hjælper på bredden holder hunden. Når føreren er på plads skal hunden svømme ud til føreren og bringe vedkommende i land. Føreren må kalde på hunden og opmuntre den undervejs. Føreren skal bringes så lang ind, at han går på grund.

Deltagerne i hundetræningen regner med at rejse til Sverige til sommer for at få yderligere uddannelse.

Læs mere om newfoundlændere på: www.hunde-info.dk

At der stadig er liv i den vejlensiske hundeejer er der dog ingen tvivl om. Han kalder igen og igen på Svea, og endelig får den 57 kilo tunge hunhund lov at begive sig ud i det klare søvand. Målbevidst sætter hun kursen mod sin ejer, og øjeblikke senere bliver Ole Døssing stille og roligt trukket tilbage til bredden.

De andre hunde er også i fuld gang, mens en lille andefamilie nysgerrigt ser til. De to ænder er ikke skræmte. De ved tilsyneladende, at der ikke er fare på færde. Newfoundlandere ænses da heller ikke de fjerede kammerater. Vandhunden har intet jagtinstinkt. Og lige nu har de rigeligt at gøre med at øve sig i alle de ting, deres mennesker vil have dem til at gøre.

Dykker efter guf

De svømmer efter gummi-dimser, der bliver smidt langt ud i søen. Inde ved bredden dykker de efter små æsker fyldt med hundeguf. Og aftenens klimaks kommer, da Svea trækker Poul Erik Rise på land i den gummibåd, der er en del af udstyret. På det tidspunkt kan man næsten se, at vandstanden i søen er faldet. Så meget vand har de store hunde suget til sig. Når de ryster sig, står vandet i kaskader fra de sorte pelse - og Svea er stadig ikke helt tør, da vi kører tilbage mod Vejle.

Til gengæld er hun stille. Ikke en lyd kommer fra den bageste del af den røde stationcar. Svea er træt, men der er ingen tvivl om, at hun har haft en herlig dag.

Ole og Lis Døssing er heller ikke i tvivl om, at alle ejere af newfoundlandere burde følge deres eksempel og træne hundene i vand:

- Det ligger jo naturligt for racen. Faktisk burde det være en del af standarden for newfoundlandere, når man bedømte hundene. Sådan er det i Norge og Sverige, fortæller Lis Døssing fra forsædet.

Men selvom hundene helt bestemt ville vuffe ja, hvis de blev spurgt, er det ikke helt nemt at få ejerne med til svømmetræningen er det ikke. Trods en ihærdig indsats ligger deltagerantallet omkring seks hunde på en almindelig aften.

Danskerne er ikke lette at lokke hjemmefra, selvom den lille gruppe hundeejere også satser på det sociale. Efter træningen bliver der tid til hygge med madpakker i det fri og kaffe bagefter. Derfor har Lis og Ole Døssing ingen problemer med at køre til Esbjerg en gang om ugen.

Afstanden afskrækker heller ikke bysbørnene Ilse og Peter Graabæk med hunden Zanna. Men de ville nu gerne finde en sø lidt tættere på.

Så hvis nogen her i nærheden af Vejle har en lille sø med helt klart vand, hvor vi kan svømme med vores hunde, er vi meget interesserede, siger Lis Døssing, lige inden vi igen ruller ind i Vejle

En newfoundlanderpels suger vand – meget vand. Af egen erfaring kan avisens udsendte råde andre til at holde afstand, når vandet skal rystes ud af pelsen igen.

Kommune. Svea siger ikke noget. Hun sover og drømmer måske om næste gang, hun skal vise sine evner som vandhund.

